

Х. В ЛІСІ

Як люблю я по лісі блукати
У гарячу днину літну,
В темній тіні дерев спочивати,
Де тиша ніби просить до сну!

Самота вкруг, а все ж не пустинно,—
Оживуща, свята самота:
Доліта аж до серця невпинно
Безконечная пісня життя.

І щасливий я, поки гублюся
Без доріжки в гущаві рясній,—
Та людей я спіткати боюся,
Люди рай розбентежують мій.

Люди всюди й до божого раю,
Своє горе і сльози несуть,
І не раз я, тривожний, стрічаю
Те проклятеє горе аж тут.

От обдертий дідусь-старовина
Шкандибає, аж гнесь до землі,
Гне додолу його сухарина,
За плечима й гриби в кошелі.

Я відмалечку знаю старого
І хатину його край села,
Де живе він самотньо, убого,—
Ті гриби його живність ціла.

Він за них має страву й одягу,
Та як трудно тепер їх здобуть!
Здибле злісний — веде на Медвєжу,
А з Медвєжі в арешти запруть.

Як я пильно від нього ховаюсь,
Щоб не вздрів він нечаяно мене,—
Бо — я знаю — дідусь ізлякаєсь:
Чорне вбрання для нього страшне!

Та дарма! Зазирнув мя в гушаві,
З груді вирвавсь стривожений крик,
Кинув в'язку свою на мураві
І подався в яр темний, і зник.

Та я довго ще чув, як хрустіло
Сухе гілля, куди він біжить,
І щось в груді старечій хрипіло,
Мов підрізаний в болі хрипить.

І я думав: «О, будь же прокляте
Тее панське одіння тісне,
Що для тебе, убогий мій брате,
Так страшним учинило мене!»

Нагуєвичі, 1882